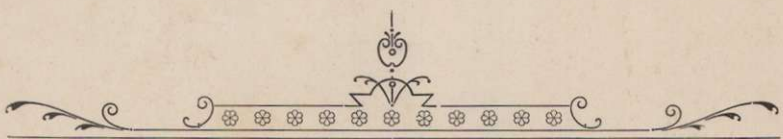

633

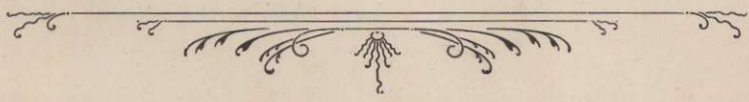
Edvard Grieg

KONCERT

Søndag den 23de November 1902 Kl. 8.

Assistance:

Frk. Marta Sandal.

BRØDRENE HALS'S KONCERTBUREAU

Program.

I.

- Op. 7. Sonate E-moll.
a. Allegro moderato.
b. Andante molto.
c. Alla Menuetto, ma poco piu lento.
d. Finale. Molto Allegro.

Komponisten.

II.

- Op. 39. No. 2. Dulgt Kjærlighed.
» 60. » 3. Mens jeg venter.
» 25. » 3. Stambogsrím.
» 25. » 4. Med en Vandlilje.
» 25. » 2. En Svane.

Frøken Marta Sandal.

III.

- Op. 40. Fra Holbergs Tid. Suite i gammel Stil.
a. Prælude. b. Sarabande. c. Gavotte
d. Air. e. Rigaudon

Komponisten.

IV.

- Op. 67. »Haugtussa«. Sang-Cyklus af Arne Garborg.
a. Det syng. b. Veslemøy. c. Blåbær-Li.
d. Møte. e. Elsk. f. Killingdans.
g. Vond Dag. h. Ved Gjøtøle-Bekken.

Frøken Marta Sandal.

V.

- Op. 71. Lyriske Stykker, Hefte 10.
(Nye, for første Gang).
a. Der var engang. b. Smaatroid.
c. Skovstíhed. d. Efterklang.

Komponisten.

Samtlige Kompositioner af EDVARD GRIEG.

Flygel af Brødrene Hals's Fabrik.

Texter.

Dulgt Kjærlighed.

Bj. Bjørnson.

Han tvær over Bænkene hang;
hun lystig i Dansen sig svang.
Hun legte, hun lo
med en og med to: —
hans Hjærte var nærved at briste,
men det var der ingen, som vidste.

Hun gik bag ved Laden den Kveld,
han kom for at sige Farvel;
hun kasted sig ned,
hun græd og hun græd,
sit Livshaab, det skulde hun miste.
Men det var der ingen, som vidste.

Ham Tiden faldt frygtelig lang.
Saa kom han tilbage en Gang.
— Hun havde det godt;
hun Fred havde faat;
hun tænkte paa ham i det sidste.
Men det var der ingen, som vidste.

Mens jeg venter.

Vilhelm Krag.

Vildgjæs, Vildgjæs i hvide Flokker
Solskinsveir.
Ællingen spanker i gule Sokker
fine Klær.
Ro, ro til Fiskeskjær,
lunt det er omkring Holmen her.
Sjøen ligger saa stille.
Bro, bro brille.

Løs dit Guldhaar og snør din Kyse,
du min Skat.
Saa skal vi danse den lune, lyse
Juninat.
Vent, vent — til Sanktehans
staar vort Bryllup med lystig Dans.
Alle Giger skal spille.
Bro, bro brille.

Vug mig, vug mig du blanke Vove
langt og let.
Snart gaar min Terne til Dans i Skove
søndagsklædt.
Vug, vug i Drøm mig ind,
hver tar sin, saa tar jeg min . . .
Hør, hvor Gigerne spille!
Bro, bro brille.

Stambogsrím.

Henrik Ibsen.

Jeg kaldte dig mit Lykkebud;
jeg kaldte dig min Stjerne.
Du blev da også, sandt for Gud,
et Lykkebud,
der gik — gik ud; —
en Stjerne, —
ja, et Stjernesbud.
der slukned i det Fjerne.

Med en Vandlilje.

Henrik Ibsen.

Se —, Marie, hvad jeg bringer;
Blomsten med de hvide Vinger.
Paa de stille strømme Baaren
svam den drømmetung i Vaaren.

Vil du den til Hjemmet vie,
fæst den paa dit Bryst Marie;
bag dens Blade da sig dø'ge
vil en dyb og stille Bølge.

Vogt dig, Barn, for Tjernets Strømme.
Farligt, farligt der at drømme!
Nøkken lader som han sover; —
Liljer leger ovenover.

Barn, din Barm er Tjernets Strømme.
Farligt, farligt der at drømme; —
Liljer leger ovenover; —
Nøkken lader som han sover.

En Svane.

Henrik Ibsen.

Min hvide Svane
du stumme, du stille;
hverken Slag eller Trille,
lod Sangrøst ane.

Angst beskyttende
Alfen, som sover —
altid lyttende,
gled du henover.

Men sidste Mødet,
da Eder og Øine
var lønlige Løgne —
ja da, da lod det!

I Toners Føden
du sluttet din Bane.
Du sang i Døden;
du var dog en Svane!

„Haugtussa.“

Sang-Cyklus af Arne Garborg.

a. Det syng.

Aa veit du den Draum og veit du den Song,
saa vil du Tonarne gjøyma,
og gilja det for deg so mang ein Gong,
rett aldri saa kan du det gjøyma.

Aa hildirande du!
Med meg skal du bu,
i Blaaaugen skal du din Sylvrokk snu.

Du skal ikkje fæla den mjuke Nott
daa Draumen slær ut sine Vengjer
i linnare Ljos en Dagen hev aat
og Tonar paa mjukare Strengjer!
Det voggar um Li,
det svævast av Strid,
og Dagen ei kjenner den Sæle-Tid.

Du skal ikkje ræddast den Elskhug vill,
som syndar og græt og gløymer!
Hans Famn er heit, og hans hug er mild
og Bjønnen arge han tøymer:

Aa hildirande du!
Med meg skal du bu!
I Blaaaugen skal du din Sylvrokk snu!

635

b. **Öslemøy.**

Ho er mager og myrk og mjaa
med brune og reine Drag;
og Augo djupe og graa
og stilslegt, drøymande Lag.
Det er, som det halvt um halvt
lag ein Svevn yver heile ho,
i Rørsle, Tale og alt
ho hev denne døyvde Ro.

Under Panna fager, men laag,
lyser Augo som bak ein Eim,
det er som dei stirande saag
langt inn i ein annan Heim.
Berre Barmen gjeng sprend og tung,
og det bivrar um Munnen bleik:
Ho er skjelvande sped og veik
midt i det ho er ven og ung.

c. **Blaabær-Li.**

Nei sjaa, kor det blaanar her!
No maa me roa oss, Kyra!
Aa nei, slike fine Bær,
og dei, som det berre kryr a'!
Nei Maken eg hev kje set!
Sumt godt her er daa tilfjells.
No vil eg eta meg mett;
her vil me væra til Kvelds!

Men kom no den Bjonnen stor!
— Her fekk bli Rom aat oss baee.
Eg torde kje seia eit Ord
til slik ein røsjeleg Vaee;
Eg sa berre: ver so god!
no maa du kje vera bljug!
Eg lét deg so vel i Ro,
ta for deg etter din Hug.

Men var det den stygge Skrubb,
so arg og so hól som Futen,
eg tok meg ein Bjørkekubb
og gav han ein god paa Snuten.
Han reiv sund Sauer og Lomm
for Mor mi so traadt og tidt; —
ja sandt! um han berre kom,
so skuld' han so visst faa sitt.

Men var det den snilde Gut,
der burte fraa Skare-Brôte, —
han fekk vel ein paa sin Trut,
men helst paa ein annan Maate.
Aa Tøv, kva tenkjer eg paa!
Det lid nok paa Dagen alt . . .
Eg maa til Buskapen sjaa; —
ho Dokka drøymer um Salt.

d. **Møte.**

Ho sit ein Sundag lèngtande i Li
det strøymer paa med desse søte Tankar,
og Hjarta fullt og tungt i Barmen bankar,
og Draumen vaknar, bivrande og blid.
Daa gjeng det som ei Hildring yver Nuten;
ho raudnar heit; — der kjem den vene Guten.

Burt vil ho gjøyma seg i Øraska braa,
men stoggar tryllt og Augo mot han vender;
Dei tek ein annan i dei varme Hender
og stend so der, og veit seg inkje Raad.
Daa bryt ho ut i dette Undringsord:
»men snille deg daa . . . at du er saa stor!»

Og som det lid til svale Kveldings Stund,
alt meir og meir i Lengt dei saman søkjer,
og braadt um Hals den unge Arm seg krøkjer,
og øre skjelv dei saman Munn mot Munn.
Alt svimrar burt. Og der i Kvelden varm
i heite Sæle søv ho i hans Arm.

e. Elsk.

Den galne Guten min Hug hev daara,
eg fangen sit som ein Fugl i Snaara;
den galne Guten, han gjeng so baus;
han veit, at Fuglen vil aldri laus.

Aa gjev du batt meg med Bast og Bende,
aa gjev du batt meg, so Bandi brende!
Aa gjev du drog meg so fast til deg,
at heile Verdi kom burt for meg!

Ja kund' eg trolle og kund' eg hekse,
eg vilde inn i den Guten veksa;
eg vilde veksa meg i deg inn
og vera berre hjaa Guten min.

Aa du, som bur meg i Hjarta inne,
du Magti fekk yver alt mitt Minne;
kvart vesle Hugsviv, som framum dreg,
det berre kviskrar um deg, um deg.

Um Soli lyser paa Himlen blanke,
no ser ho deg, det er all min Tanke;
um Dagen dovnar og Skóming fell:
skal tru han tenkjer paa meg i Kveld?

f. Killingdåns.

Aa hipp og hoppe,
og tipp og toppe
paa denne Dag;
aa nipp og nappe,
og tripp og trappe,
i slikt eit Lag.
Og det er Kjæl-i-Sol,
og det er Spel-i-Sol,
og det er Titr-i-Li,
og det er Glitr-i-Li,
og det er Kjæte
og Lurvelæte
ein Solskinsdag.

Aa nupp i Nakken,
og stup i Bakken
og tipp paa Taa;
aa rekk i Ringen,
og svipp i Svingen,
og hopp-i-haa.
Og det er Sleik-i-Sol,
og det er Leik-i-Sol,
og det er Glim-i-Li,
og det er Stim-i-Li,
og det er Kvitte
og Bekkje-Glitter
og lognt i Kraa.

Aa trapp og tralle,
og Puff i Skalle,
den skal du ha.
og snipp og Snute,
og Kyss paa Trute,
den kan du ta!
Og det er Rull-i-Ring,
og det er Sull-i-Sving,
og det er Lett-paa-Taa,
og det er Sprett-paa-Taa
og det er hei-san, SANDTIGT UD
og det er hopp-san
og tra-la-la!

g. Vond Dag.

Ho reknar Dag og Stund og seine Kveld
til Sunday kjem; han hev so trufast lova,
at um det regnde Smaastein yver Fjell,
so skal dei finnast der i »Gjætarstova«.
Men Sunday kjem og gjeng med Regn og Rusk;
ho eismal sit og græt attunder Busk.

Som Fuglen, saarad under varme Veng
so Blode tippa lik den heite Taare,
ho dreg seg sjuk og skjelvande i Seng,
og vrid seg Notti lang i Graaten saare.
Det slit i Hjarta og det brenn paa Kinn.
No maa ho døy; ho miste Guten sin.

636
h. Ved Gjøtla-Bekken.

Du surlande Bekk,
du kurlande Bekk,
her ligg du og kosar deg varm og klar.
Og speglar deg rein
og glid yver Stein
og sullar so godt
og mullar so smaatt
og glitrar i Soli med mjuke Baar'.
— Aa, her vil eg kvila, kvila.

Du tiklande Bekk,
du siklande Bekk,
her gjeng du so glad i den ljøse Li.
Med Klunk og med Klukk,
med Song og med Sukk,
med Sus og med Dus
gjennem lauvbygd Hus,
med underlegt Svall og med Svæving blid.
— Aa, her vil eg drøyma, drøyma.

Du hullande Bekk,
du sullande Bekk,
her fekk du Seng under Mosen mjuk.
Her drøymr du kurt
og gløymer deg burt

og kviskrar og kved
i den store Fred
med Svaling for Hugsott og Lengting sjuk.
— Aa, her vil eg minnast, minnast.

Du vildrande Bekk,
du sildrande Bekk,
kva tenkte du alt paa din lange Veg?
Gjennom aude Rom?
millom Busk og Blom?
Naar i Jord du smatt,
naar du fann deg att?
Tru nokon du saag so eismal som eg?
— Aa, her vil eg gløyma, gløyma.

Du tislende Bekk,
du rislende Bekk,
du leikar i Lund, du sullar i Ro.
Og smiler mot Sol
og lær i dit Skjol.
Og vandrar so langt
og lærer so mangt. . .
aa syng kje um det, som eg tenkjer no.
— Aa, lat meg faa blunda, blunda.

